

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 97.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866744064/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

hævet over den Lov, der byder Mennesket søge sine Problemers Løsning uden for sig, da har Jeg i Forbindelsen mellem mit Indre og det Højeste en Nydelse, der lader den endelige saameget længere bag sig, som den er stedse stigende mod Nærmelsen til hint Højeste, der staar som sidste Maal. — Dette og egenlig kun dette er Menneskets værdige Maal, thi det er ikke som de andre, sely de ædieste, hvis Skin er skuffende, i det de, opnaaede, ej ere, hvad de syntes, men kun en ny Spore for vor Attraa, der efter paa dem at have ødslet sine Kræfter maa blive evig utilfredstillet. Det er mer, end det synes, det bugner af oversvømmende Fylde, thi aldrig naaet, udgyder det over Alle Nærmende stedse voksende Salighed. —

Ej tør Jeg tiltro Mig den Svingkraft at kunne løfte Mig saaledes over Alt, at mit Liv i den højere Ide blev uafbrudt, bestandigt, men i dette Øjeblik skuer Jeg dog ned paa Hende som en fra Mig og min Trang ganske isoleret Skabning; Jeg ser Mig trindt om, ingen kan udfylde Hendes Plads, men Jeg fordrer ej dens Fylden. Heri er ingen Resignasjon, ingen Omtusknig af Lidenskab. Jorden ruller bort under Mig, Jeg svæver, hvor Jeg før stod, og hæves ved egen Kraft mod det vinkende Høje! — O, saadanne Øjeblikke skulle stedse formere sig, og styrke Mig skal deres Erindring, naar Jeg, blændet af advortes Forn, synker til Jorden og daarlig gør den til Vilkaar for min Trangs Opfyldelse. — Himmelske Tanke! Beruset, ej som den Drukne, men Oversalige, nærer Jeg Dig i min Barin. Renses skal det Endelige fra alt det Beskrænkede, eller falde sammen skal det med sit rene Urbillede. Anskuelsen skal ej længer være Erkendelsens Fjende, men den aahnede, aldrig anskuede og aldrig erkendte Harmoni skal forene Dem og Mig med dem i den evige Fryds sig selv udfyldende Navnløse. —

17tende Juli.

Atter tav Jeg i tvende Maaneder, og mismodig griber Jeg Pennen, thi ej ere Resultaterne frydelige. —

Kun svagt kan Jeg genkalde Mig den lykkelige Stemning, hvori Jeg sidst endte. — Hvorledes kunde Jeg ogsaa mer end øjeblikkelig fremtræde for Mig selv som Genstanden for min Aahnelse, Jeg, hvis Ydre og Indre søndrer sig selv i fortvarende Disharmonii! —

Aldrig har min Lidenskab været heftigere, mere brændende og fortærende end siden det Øjeblik, Jeg troede Mig hævet over den. — Og kunde det være andet? Var det ikke den, Jeg poten-